

Два села – Дідківці і Норилів – ніби дві сестри , які « обнялися» разом і не хочуть розпрощатися одна з другою, так і ці села , які розташовані на правому березі річки Горинь (притока Прип'яті) в західній частині Білогірського району за 3 км від залізничної станції Лепесівка. Територія, на якій розташовані села, лежить в північно-західній частині Подільського плато на межі з Волинським Поліссям . села входять до складу Ямпільської селищної ради. Площа населеного пункту с. Дідківці 175,1 га , а с. Норилів – 74,2 га. Населення Дідківці – 429 чол. , Норилів -239 чол.

В історичних документах с. Дідківці згадується в 30-тих роках XVI ст. . Тяжким і безрадісним було життя людей до Великої Жовтневої революції.

Назва села Дідківці походить від імені поміщика Олехна Дідка , який володів Дідківцями на початку XVI ст. . Відомо також , що в Дідка та його дітей с.Дідківці , а також село В'язовець купив єпископ Віленський і включив ці села до складу Янушпільської волості. Після переїзду єпископа до Польського королівства , його маєтності – Кременець із замком та воловство , опинилося в руках великого князя Жишмонта . Але згодом князь пороздавав частину цих земель і Янушпіль з округою дістався сестрі єпископа Віленського Беаті Костелецькій . на будівництво Кременецького замку використовували селян з Паньковець, Дідковець і Норилова. Пізніше наші села переходили князю Янушу Вишневецькому (з 1715 р.), Радзивілам, а вкінці XIX ст.. графу Тернавському. Він жив у Дідковецькому лісі і в кінці XIX ст. на початку XX ст.. Мав чин полковника, ліс і земля Дідковець були його в 1908-1910 рр. він здав цю економію в оренду пану з Ізаслава Домбровському.

1766 р. на кошти прихожан була збудована церква в ім'я св. Параскеви . 1860 р церква капітально відремонтована . В той час священиком служив Скалицький, який одержував 300 крб. в рік. Тоді в селі було 89 дворів з населенням 681 чол. Після подій 1917 року в село прийшли гайдамаки. Вони були з березня місяця по грудень . При гайдамаках був пан Кар натовський , який мав 60 га землі, 4 пари коней , 10 голів худоби , 3 вози.

В червні 1918 року в село прийшли більшовики забрали пана і повісили пана Корнатоського .

1919р. в серпні місяці прийшли поляки , які пробули в селі рік , жорстоко розправлялися з людьми , і яких в 1920 році вигнали більшовики під командуванням Котовського. Деякий період в селі було безладдя , а 1922 р. приїхало Червоне козацтво , затвердило границю, почали ділити землю на 1 душу – десятину. Почали люди на землі господарювати. 1929 р. почалася колективізація. З початку був не колгосп , а землеустрій. В Дідківцях організували колгосп під назвою «Зірка комунізму» під головуванням Цірука Дениса.

1930 р. почали сіяти , прийшло 2 трактори марки «Хорд» і «Інтер». Першими трактористками на селі були – Борейко Палашка і

Борейко Дуня. В цьому році прийшли 2 жатки – самоскидки і 1 молотарка.

1930 р. в Білогір'ї було організовано МТС, яка обслуговувала всі колгоспи, директором якого було призначено Цірука Дениса, головою нашого колгоспу став Загорський Трохим. В селі було побудовано свинарник, коріник, конюшня. Було 40 голів худоби, 40 свиней, більше 100 коней. В селі було відкрито дитячі ясла, початкову школу, сільський клуб.

Щасливе життя і мирну працю радянських людей перервала Велика Вітчизняна Війна. Фашистські війська вторглися на територію Дідковець 4 липня 1941 року. На каторжні роботи в Німеччину було вивезено 282 чол., з яких загинуло 16 чол. Жителі села чинили опір окупантам. В селі був створений партизанський загін під командуванням Божеського Карпа та підпільна група, яку очолив Федір Дека люк. В групу також входили Шура Шаповалові, Антон Василюк, Іван Борейко, Дема Василь та ін.

Вони випускали листівки до односельчан.

В березні 1944 року радянські війська, вигнали окупантів із села. також визволили навколишні села Ямпіль, Лепесівку, Норилів. Дениса Цірука знов призначили директором МТС.

Наше село було розорене війною, діти не навчалися, були переростки, але всі «зголодніли» за наукою і книгами.

Після війни в селі створили колгосп ім. Жданова. Головою колгоспу був товариш Стецюк, потім Дорошко, і в 1955 р. став Сидоренко. За 10 повоєнних років колгосп добився непоганих показників: зернових зросло з 9 ц до 18 у з 1 га, цукрових буряків: з 204 ц до 303 ц з 1 га. В колгоспі було 9 тракторів, 6 автомашин, 3 комбайни, 10 сівалок.

1964 р. силами колгоспу була побудована в селі школа і організовано навчання до 6 класу. 1965р відкрилася восьмирічна школа. Ця школа і працює в наш час. в 2005 році вона відсвяткувала своє 40-річчя.

1970 р. колгосп ім. «Жданова» об'єднався із колгоспом «Червона зірка» смт.Ямполь. В селі було створено бригаду №3. Колгоспом керував С.Т. Побережняк. В селі почали будувати ферми для відгодівлі великої рогатої худоби, зроста врожайність зернових, цукрових буряків.

1977 – 1978 рр. колгоспом почав керувати Петринюк В. А. зараз він Герой праці, народний депутат, під головуванням якого колгосп став мільйонером. За його керування в селі був побудований клуб, відгодівельний комплекс тваринництва, зведений пам'ятник загиблим односельчанам у роки війни.

У роки перебудови, колективної приватизації велике господарств «Червона Зірка» занепало. Почало роздрібнення колгоспу.

Одні односельчани працювали і ТзОВ «Ямпільське», інші - ТзОВ «Колос», а треті в фермерському господарстві «Надія». В 2004 р фермерське господарство збанкрутіло, і люди перейшли до ТзОВ «Ямпільське–дочірнє».

В 2004 році розпочалась газифікація села. І в даний час все село газифіковано. Деякі мешканці села мають телефонні лінії, підводять воду до житлових будинків. На території нашого села є мобільна мережа.

В 2007 році у с. Дідківці церква великомучениці Параскеви святкувала своє 100-річчя.

Люди села працюють на рідній землі, сповненні творчої ініціативи і вносять свій вагомий внесок у розбудову рідного села.